

Tą naktį,
prieš pat Kalėdas,
buvo šitaip tylu.

Net pelė nekrebždėjo
ir niekas neklojo stalų.

Jau kojinės kabėjo,
švytėjo jaukus židinyš,

Kalėdų Senelis mus greitai
visus aplankys.

Vaikai, suguldyti į savo
minkštas loveles,

tikėjo, kad sapną jiems
saldų miegelis atneš.

Mamytė su tėčiu ramiai
ir visai nejučia

paniro į miegą –
į sklandantį sapną
nakčia.

Lauke išgirdau
keistą garsą –
gal braškant šakas...

Pašokau iš lovos, nedrąsiai
spėliodama: „Kas?“

Nuskuodžiau žiūrėti,
kas tie paslaptingi svečiai,
ir, smarkiai patraukusi,
langą atvėriau plačiai.

Naktis nuo boluojančio
sniego atrodė šviesi,
pasaulis žėrėjo mėnulio
baltam spindesy.

Medinės rogutės
praskriejo vaikiu dangumi,
jas traukė vien elniai,
ėmiau juos skaičiuot – aštuoni.

Mažytis senukas
roges vadeliujo guviai.

Kalėdų Senelis –
stebuklą jo laukė namai.

Greičiau nei ereliai
tie elniai jau skriejo
pas mus,

Kalėdų Senelis juos ragino,
šaukė vardus:

- Pirmyn, Nuostabioji, Šoklusis,
Pikčiurna, Kometa, Šokėja,

Kupidonai, Griaustini ir Žaibe -
pirmyn paskui vėją!

Į viršų pakilkit virš namo
sniegų debesų!

Ir skriekite, skriekite,
elniai manieji, visi!

Kaip lapai,
kuriuos išišėlusi
vėtra šokdina,

pakilkit į dangų, pažvelkit
į šviesų žvaigždyną.

Jie skriejo virš namo taip greitai,
kaip vėjas tegali.

Maišus su žaislais išdalys
tuoj Kalėdų Senelis.

Ųaskui aš girdėjau, kaip jie
nusileido ant stogo,

bildėte bildėjo kalėdinių
elnių kanopos.